

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. března 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Radany Macháňové Laštůvkové a soudců JUDr. Jiřího Dufka a Mgr. Víta Krchňáčka **odvolání obžalovaného M. K.**, narozeného XXXXX ve XXXXX, vedoucího správního odboru Městského úřadu Uherský Brod, trvale bytem XXXXX, okres XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 10. června 2019, č. j. 18 T 140/2017-435, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje**.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se

obžalovaný M. K., narozený XXXXX,

uznává vinným, že

vědom si toho, že konflikt mezi ním a poškozeným P. N., nar. XXXXX, se dne 12. 3. 2016 v době od 22.00 hod. do 22.30 hod. v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla odehrál tak, že během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě po požití přesně nezjištěného množství alkoholu slovně napadl příslušníka Policie ČR P. N. a poté přistoupil k sedícímu poškozenému a otevřenou dlaní jej udeřil přes čelo a pravé ucho do hlavy, na což poškozený reagoval tak, že vyskočil ze židle, otočil se k obžalovanému a jednou jej udeřil levou rukou do obličeje, načež obžalovaný narazil levou částí těla na zeď a sesunul se k zemi, kde zůstal ležet na zádech, přičemž v dalším napadání jim zabránili ostatní přítomní hosté, podal dne 15. 3. 2016 a poté dne 17. 3. 2016 trestní oznámení na poškozeného a dále dne 18. 3. 2016 a dne 11. 8. 2016 podal vysvětlení doplněné o jeho písemné vyjádření ze dne 11. 8. 2016, v rámci nichž jednak opakovaně zamlčel skutečnost, že sám inicioval shora uvedený konflikt prvotním fyzickým napadením poškozeného, jednak popisoval, že byl předmětného dne po předchozí drobné slovní rozepři bezdůvodně fyzicky napaden policistou P. N., který vyskočil z lavice, na které oba společně

seděli, kdy jmenovaný obžalovaného začal střídavě oběma rukama sevřenými v pěst bít zezadu do hlavy, zátylku, krku a ramene, a když útokem otřesený obžalovaný padal přes lavici na zem na záda, zaklínala se mu pravá noha pod lavici, v důsledku palčivé bolesti v holeni pravé nohy se nijak nebránil, avšak P. N. se nad něj nahnul a pokračoval v bití obžalovaného pěstmi do obličeje a hlavy, poté obžalovaného kopnul do levé strany hrudníku, čímž měl obžalovanému způsobit zhmoždění hlavy, krční páteře, levé poloviny hrudníku, pravého oka, drobnou tržnou ranku na čele a Maissoneuovu zlomeninu pravého bérce s omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 3 měsíců. Následně byla v době od 18. 3. 2016 do 12. 9. 2016 Generální inspekcí bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno, pracoviště Zlín pod sp. zn. GI-TC-134/2016 prověřována věc proti P. N. pro skutek, v němž byl spatřován přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný jako bývalý policista věděl, že pokud by věcně a místně příslušný orgán dospěl k závěru, že ponechání poškozeného P. N. ve výkonu služby ohrožuje důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání, musel by být poškozený podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále obžalovaný jako bývalý policista věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru.

tedy

jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání a čin spáchal v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání,

čímž spáchal

přečin krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. a

odsuzuje se

podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. k trestu **odnětí svobody** v trvání 1 (**jednoho**) roku.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu** v trvání 18 (**osmnáct**) měsíců.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a zločinem krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), písm. d) trestního zákoníku, kterých se měl podle zjištění soudu I. stupně dopustit tím, že

1) dne 12. 3. 2016 v době od 22,00 hod. do 22,30 hod. v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě

po požití přesně nezjištěného množství alkoholu slovně napadl příslušníka Policie ČR P. N., nar. XXXXX, výroky uvedenými ve spise, poté přistoupil k sedícímu poškozenému a otevřenou dlaní jej udeřil přes čelo a pravé ucho do hlavy, na což poškozený reagoval tak, že vyskočil ze židle, otočil se k obžalovanému a jednou jej udeřil levou rukou do obličeje, načež obžalovaný narazil levou částí těla na zeď a sesunul se k zemi, kde zůstal ležet na zádech, přičemž v dalším napadání jim zabránili ostatní přítomní hosté,

2) vědom si toho, že konflikt mezi ním a poškozeným P. N., nar. XXXXX, se odehrál způsobem popsáním shora v bodě 1) a že jednání poškozeného vykazuje znaky nutné obrany, podal dne 15. 3. 2016 a poté dne 17. 3. 2016 trestní oznámení na poškozeného a dále dne 18. 3. 2016 a dne 11. 8. 2016 podal vysvětlení doplněné o jeho písemné vyjádření ze dne 11. 8. 2016, v rámci nichž jednak opakovaně zamlčel skutečnost, že sám inicioval shora uvedený konflikt prvotním fyzickým napadením poškozeného, jednak popisoval, že byl dne 12. 3. 2016 asi ve 23,00 hodin v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě po předchozí drobné slovní rozepři bezdůvodně fyzicky napaden policistou P. N., nar. XXXXX, který vyskočil z lavice, na které oba společně seděli, kdy jmenovaný obžalovaného začal střídavě oběma rukama sevřenými v pěst bít zezadu do hlavy, zátylku, krku a ramene, a když útokem otřesený obžalovaný padal přes lavici na zem na záda, zaklínala se mu pravá noha pod lavici, v důsledku palčivé bolesti v holeni pravé nohy se nijak nebránil, avšak P. N. se nad něj nahnul a pokračoval v bití obžalovaného pěstmi do obličeje a hlavy, poté obžalovaného kopnul do levé strany hrudníku, čímž měl obžalovanému způsobit zhmoždění hlavy, krční páteře, levé poloviny hrudníku, pravého oka, drobnou tržnou ranku na čele a Maissonneuovu zlomeninu pravého bérce s omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 3 měsíců, následkem čehož byla v době od 18. 3. 2016 do 12. 9. 2016 Generální inspekcí bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno, pracoviště Zlín pod sp. zn. GI-TC-134/2016 prověřována věc proti P. N. pro skutek, v němž byl spatřován přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný jako bývalý policista věděl, že pokud by věcně a místně příslušný orgán dospěl k závěru, že ponechání poškozeného P. N. ve výkonu služby ohrožuje důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání, musel by být poškozený podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále obžalovaný jako bývalý policista věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru.

2. Za tyto trestné činy byl obžalovanému uložen podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let s tím, že výkon takto uloženého trestu byl podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1, vše trestního zákoníku, podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let.
3. Takto vyhlášený rozsudek napadl v zákonné lhůtě odvoláním obžalovaný. Odvolání zdůvodnil obžalovaný prostřednictvím obhájce a namítal v něm, že napadený rozsudek považuje za předčasné, věcně a skutkově nesprávný a tudíž nezákonný. Z jeho pohledu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými a zásadními pro rozhodnutí ve věci samé. Tím, že soud I. stupně neprovedl všechny důkazy navržené obžalovaným, zejména že zamítl rekonstrukci, popř. prověrku na místě samém, došlo k porušení

základních zákonných práv obžalovaného. Zamítnutí důkazů soud I. stupně nezdůvodnil. Obžalovaný poukázal ve svém odvolání na rozpory ve výpovědích svědků, které podrobně popisuje, a na závažnost zranění, která utrpěl. Pokud jde o spáchání přečinu výtržnictví, má obžalovaný za to, že nebyly naplněny zákonné znaky skutkové podstaty tohoto přečinu. Vymezená skutková věta je zcela nedostačující, neboť je v ní obecně odkazováno na výroky uvedené ve spise, aniž by byly konkretizovány. Formy výtržnického jednání musí narušovat občanské soužití hrubě, což se v daném případě nestalo. I kdyby se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, nelze jeho jednání považovat za společensky škodlivé a měla by být uplatněna zásada subsidiarity trestní represe. Slovní výměna obžalovaného a poškozeného není jednáním, které by se výrazným způsobem dotýkalo veřejného pořádku. Celá akce byla vlastně veřejnosti uzavřeným setkáním současných a bývalých policistů, kdy se jednalo fakticky o uzavřenou společnost. K otázce naplnění zákonných znaků přečinu výtržnictví odkázal obžalovaný v odvolání na několik rozhodnutí Nejvyššího soudu. Obžalovaný v odvolání vytýkal soudu I. stupně nesprávné hmotněprávní posouzení chování poškozeného jako nutné obrany poškozeného. Reakce poškozeného byla zcela neadekvátní dané situaci, bylo zjevně nepřiměřené a nejednalo se o nutnou obranu. Verze obžalovaného je pravděpodobnější i z důvodu množství a druhů zranění, která obžalovaný při útoku poškozeného utrpěl, kdy v přímém kontrastu je nenarušený zdravotní stav poškozeného, který žádná zranění neutrpěl. Výpověď obžalovaného potvrdili i soudní znalci MUDr. Jaromír Freiwald a Doc. MUDr. Svatopluk Loyka CSc. Znalecký posudek MUDr. Karla Schnellera je nepřesvědčivý. Jednání obžalovaného nenaplněovalo v případě skutku pod bodem 2) napadeného rozsudku ani zákonné znaky zločinu křivého obvinění, neboť pachatel si musí být vědom, že obviňuje jinou osobu nepravdivě. Obžalovaný v odvolání popisuje, jaké kroky činil obžalovaný při oznámení napadení své osoby ze strany třetí osoby a důvody, které ho k oznámení vedly. Údajně krytí aktivní role obžalovaného v celém incidentu je v kontextu provedených důkazů zcela iracionální, jelikož právě podáním trestního oznámení by bylo jeho jednání odhaleno. V odvolání se obžalovaný vyjadřoval dle něj ke zcela nepřipustnému nátlaku na svědka K., který nejprve vypovídal ve prospěch obžalovaného a po zkontaktování s poškozeným změnil svoji výpověď. V odvolání dále obžalovaný namítal, že požadoval u hlavního líčení dne 7. 6. 2018 přehrání zvukového záznamu z hlavního líčení konaného dne 16. 4. 2018, což soud nečinil, ani svůj postoj nezdůvodnil. Obžalovanému tak bylo upřeno vznést námitku proti protokolaci. Na závěr odvolání obžalovaný uvedl, že soud I. stupně nepostupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kdy v situaci tvrzení proti tvrzení jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně. Navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. U veřejného zasedání dne 27. 2. 2020 setrval obžalovaný na svém odvolání, jeho důvodech i konečném návrhu.

4. Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem dne 27. 2. 2020 ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že soud I. stupně provedl důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění věci, a věc byla objasněna v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nelze soudu vytýkat nepřezkoumatelnost nebo neúplnost jeho rozhodnutí. Jde-li o právní hodnocení skutku popsáného ve výroku rozsudku pod bodem 1), jde o jednání charakteru výtržnosti ve smyslu § 358 trestního zákoníku. Takové jednání nelze bagatelizovat. Soud rozsudek odůvodnil postupem předpokládaným podle § 125 odst. 1 trestního řádu, vysvětlil svoje skutkové i právní úvahy jak z hlediska okolností nutné obrany, tak z hlediska úmyslu lživě obvinít poškozeného. Pro rozhodnutí v odvolacím trestním řízení při respektování § 263 odst. 7 trestního řádu je důležité, že nejsou rozpory mezi závěry soudu I. stupně a obsahem provedených důkazů. Odvolání z převážné části je možné označit jako polemiku s hodnocením důkazů soudem I. stupně. Pokud jde o námitku k protokolaci u hlavního líčení, označil tuto za námitku procesní. K uloženému trestu uvedl, že soud I. stupně nezareagoval na novelizaci trestního zákoníku č. 287/2018 Sb. účinnou od 1. 2. 2019, kterou byla u trestného činu podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku snížena sazba trestu odnětí svobody z rozmezí 2 až 8 let na 1 až 5 roků. Soud I. stupně

ve svém rozsudku vycházel ze sazby 2 až 8 let. Navrhl, aby odvolací soud zrušil výrok o trestu a obžalovanému uložil trest odnětí svobody při spodní hranici stávající trestní sazby s odkladem na zkušební dobu v délce 2 let.

5. Poškozený se k odvolání obžalovaného vyjádřil písemně prostřednictvím svého zmocněnce. Uvedl, že nesouhlasí s odvolacími důvody obžalovaného a považoval napadené rozhodnutí za věcně správné. Ve svém vyjádření blíže rozvedl, proč nesouhlasí s odvolacími důvody obžalovaného, přičemž současně poukázal a citoval několik rozhodnutí Nejvyššího soudu vztahujících se jak k otázce naplnění znaků přečinu výtržnictví, tak subsidiarity trestní represe, posuzování věrohodnosti svědků, či nutné obrany. Navrhl odvolání obžalovaného zamítnout. U veřejného zasedání dne 27. 2. 2020 prostřednictvím zmocněnce odkázal na své písemné vyjádření a setrval na konečném návrhu.
6. Odvolací soud z podnětu odvolání podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. K průběhu řízení konstatoval, že soud I. stupně respektoval všechna stěžejní ustanovení trestního řádu. U veřejného zasedání dne 27. 2. 2020 rozhodl odvolací soud o odvolání obžalovaného rozsudkem tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu zrušil ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o trestu a za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu sám rozhodl. Obžalovaného uznal vinným přečinem krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. za jednání popsané v napadeném rozsudku pod bodem 2) a uložil mu za tento přečin a za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem 1) nedotčen, podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1, vše trestního zákoníku, výkon uloženého trestu odnětí svobody odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Odvolací soud tak reagoval na změnu trestního zákoníku zákonem č. 287/2018 Sb., jenž spočívala ve snížení trestní sazby u trestného činu krivého obvinění podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku. Bylo třeba aplikovat při posuzování trestnosti činu ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku o užití pozdějšího zákona, neboť užití tohoto zákona bylo pro obžalovaného příznivější. S ohledem na tuto skutečnost došlo ke změně v právní kvalifikaci, kdy se nejedná již o zločin krivého obvinění, ale o přečin krivého obvinění. Odvolací soud učinil totožné rozhodnutí o vině jako soud I. stupně, se kterou se zcela ztotožnil, přičemž jen korigoval právní kvalifikaci trestného činu. V návaznosti na tuto změnu pak rozhodl o uloženém trestu.
7. Proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 6 To 356/2019, podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce dovolání. Dovoláním napadl výrok o vině oběma přečiny, kterými byl shledán vinným, i výrok o trestu. O dovolání obžalovaného rozhodl Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 22. 10. 2020. Tímto usnesením podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně pobočky ve Zlíně ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 6 To 356/2019. Podle § 265k odst. 2 trestního řádu zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí odvolacího soudu obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 trestního řádu přikázal Krajskému soudu v Brně, pobočce ve Zlíně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
8. Poté, co byl rozsudek odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2020 shora citovaným usnesením Nejvyššího soudu zrušen, bylo opětovně projednáno odvolání obžalovaného. U veřejného zasedání dne 30. 3. 2021 setrval obžalovaný na svém původním odvolání, jeho důvodech a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný byl zproštěn obžaloby, neboť zažalované skutky nenaplnují znaky trestného činu. Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem k odvolání obžalovaného uvedl, že jej pokládá částečně za důvodné. Ta část, se kterou se neztotožňuje, je to, že nebylo provedeno náležité dokazování a že je třeba znovu obnovit důkazy. Zároveň pokládá za důvodné ty závěry, které jsou v souladu se závěry učiněnými

usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2020 sp. zn. 3 Tdo 1017/2020 a na tyto závěry, uvedené zejména pod body 54. a 55. zcela odkázal. Navrhl, aby odvolací soud rozhodl o postoupení věci. Zmocněnec poškozeného u veřejného zasedání odkázal na své původní vyjádření k odvolání obžalovaného, které písemně doplnil v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu. S tímto rozhodnutím se neztotožňuje a v jednání obžalovaného i nadále spatřuje spáchání zažalovaných trestných činů. Navrhl odvolání obžalovaného zamítnout jako nedůvodné.

9. Odvolací soud z podnětu odvolání podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal opětovně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. Procesní pochybení shledána nebyla.
10. Ve vztahu k jednání obžalovaného, jenž je popsáno v napadeném rozsudku pod body 1) a 2), může odvolací soud konstatovat, že soud I. stupně provedl ve věci dokazování v rozsahu podle ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Pokud se jedná o postup soudu I. stupně upravený ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy o hodnocení provedených důkazů, nalézací soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, jak dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil tohoto jednání. Soud I. stupně se neodchýlil od požadavků vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu a jeho rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu a tudíž mu nelze vytýkat nějakou svévoli. Skutkové závěry, jež učinil soud I. stupně, mají zakotvení v provedených důkazech. Obžalovaný se od počátku trestního řízení snaží prosadit jinou skutkovou verzi průběhu konfliktu mezi ním a poškozeným. Z jednání pod bodem 1), tak jak je v napadeném rozsudku popsáno, jej usvědčuje především svědecká výpověď poškozeného P. N., jež je přímo podpořena výpověďmi svědků - S., K., V. a svědkyně Š.. Další svědci vypovídali rovněž o konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným, nevěděli však, kdo tento konflikt započal, nebo neviděli celý konflikt, či si danou situaci úplně nepamatovali. Pokud obhajoba napadá nevěrohodnost svědka K., který byl opakovaně vyslýchán a změnil svoji výpověď, tak tento svědek vysvětlil důvod pro změnu své výpovědi a vyloučil jakýkoliv nátlak ze strany poškozeného či obžalovaného a navíc nejde o jediný usvědčující důkaz. Námitka obhajoby, že ve výpovědích svědků jsou rozpory, není opodstatněná, neboť zásadní rozpory ani odvolací soud v jejich výpovědích neshledal. Pokud se svědci lišili ve svých výpovědích, nešlo o závažné rozpory. Nelze obecně od svědků požadovat, aby si přesně pamatovali události, které se staly mnohdy i před několika měsíci. Žádný z vyslechnutých svědků však nepotvrdil verzi obžalovaného. Odvolací soud neshledal ani žádné rozpory mezi vypracovanými znaleckými posudky ke vzniku zranění obžalovaného. Znalci se v podstatě ve všem shodli a vzájemně připustili verze obžalovaného a poškozeného, byť se každý z nich klonil více k té či oné verzi.
11. Ve vztahu k rozhodnutí o vině u skutku popsaném pod bodem 2) napadeného rozsudku, je nezbytné uvést, že obžalovaným uváděný průběh skutku v trestním oznámení na poškozeného v trestní věci, jež prověřovala Generální inspekce bezpečnostních sborů, stejně tak při výpovědi u hlavního líčení v předmětné trestní věci, nebyl prokázán. Bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný při podání trestního oznámení zcela zatajil svou aktivní roli v celém incidentu, především slovní napadání poškozeného a prvotní fyzický útok z jeho strany. Rovněž obžalovaný nepravdivě uvedl způsob, jakým na něj bylo vícečetně útočeno ze strany poškozeného. Úmysl podat trestní oznámení je podpořen i výpovědí poškozeného a svědka S., kteří slyšeli prohlášení obžalovaného učiněném po útoku o tom, že poškozený skončil, kdy například svědek S. uvedl, že vyjádření pochopil tak, že poškozený skončil u policie.
12. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud se i poté, co byl předchozí rozsudek odvolacího soudu zrušen v dovolacím řízení, ztotožnil se skutkovými závěry soudu I. stupně. Učiněná skutková zjištění soudem I. stupně jsou v plném souladu s obsahem provedených důkazů a nejsou s nimi v logickém rozporu. Nad to je vhodné uvést, že ani dovolací soud neshledal extrémní nesoulad ve skutkových závěrech soudu I. stupně. Být je dovolací soud vázán skutkovým stavem tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku, může

výjimečně v případě tzv. extrémního nesouladu do skutkového stavu zasáhnout. V daném případě dovolací soud žádný extrémní nesoulad ve skutkových zjištěních soudům I. a II. stupně nevytkl. Za této situace je pak nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu se zásadami elementární logiky, pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Hodnocení provedených důkazů je totiž výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně, který zde však zjevně nenastal. Spáchání obou skutků obžalovaným bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno.

13. Obžalovaný v odvolacím řízení (potažmo i v dovolacím řízení) uplatnil stejnou obhajobu jak před soudem I. stupně a s jeho námitkami se soud I. stupně vypořádal. Přestože soud I. stupně opomněl v odůvodnění svého rozhodnutí zmínit zamítnuté návrhy obhajoby na doplnění dokazování, není pravdou, že by se jimi nezabýval vůbec, když u hlavního líčení se vyjádřil, byť stručně, proč nebude provádět další dokazování. Obžalovaný stejné návrhy na doplnění dokazování uplatnil i v předcházejícím odvolacím řízení, tj. navrhl provádět rekonstrukci či prověrku s ohledem na rozpory ve výpovědích svědků. Odvolací soud tyto návrhy zamítl jako nadbytečné. Nyní při novém projednání odvolání již návrhy na doplnění dokazování činěny žádnou z procesních stran nebyly. Námitce, že by důkazní řízení trpělo vadou spočívající v tzv. opomenutých důkazech, nepřisvědčil ani Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí (body 40. - 42.) Námitka obhajoby spočívající v tom, že nebyl obhajobě přeřán zvukový záznam z hlavního líčení, je námitkou ryze procesní ve vztahu k protokolaci, kdy přeřání záznamu z hlavního líčení rozhodně není návrhem na doplnění dokazování. Obhajoba měla možnost vyžádat si kopii záznamu a vznést námitku proti protokolaci, což neučinila. Stejný názor ve vztahu k této námitce zastává i Nejvyšší soud ve svém zrušujícím rozhodnutí (bod 43.).
14. Namítá-li obhajoba nenaplnění zákonných znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví v chování obžalovaného, tak s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu v této trestní věci je tato námitka důvodná. Obžalovaný v rámci dovolání podřadil pod dovolací důvody několik námitek, které byly v podstatě totožnými s původními odvolacími námitkami, přičemž jako důvodné byly shledány právě námitky obžalovaného, které se týkaly objektivní stránky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, které se tak staly předmětem dovolacího přezkumu. Přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí. Nejvyšší soud se k předmětnému přečinu vyjadřuje ve svém rozhodnutí v bodě 48. až 52. nejprve v obecné rovině a následně v bodě 53. a 54. ve vztahu k jednání obžalovaného. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí konflikt obžalovaného a poškozeného P. N. označil jako konflikt, který byl vyústěním dlouhodobých problematických vztahů mezi těmito osobami, a podoba konfliktu se zásadnějším způsobem nedotkla ostatních účastníků akce. Obžalovaný jednal nepochybně protiprávním způsobem, když se pod vlivem alkoholu nedovoleným způsobem rozhodl řešit svůj problematický a negativní vztah k poškozenému. Nelze však mít za prokázané, že by šlo o jednání, které by v té chvíli ve smyslu skutkové podstaty přečinu výtržnictví závažným způsobem narušovalo veřejný klid a pořádek na daném místě, a že by tímto jednáním chtěl dát obžalovaný najevo zjevně neuctivý a neukázněný postoj k zásadám občanského soužití. S ohledem na tyto skutečnosti soud I. stupně i odvolací soud jednání obžalovaného popsané pod bodem 1) rozsudku soudu I. stupně nesprávně právně kvalifikovali jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, když jeho jednání vykazovalo znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 7 zákona č. 251/2016 o některých přestupcích, případně § 47 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění platném v době činu.

15. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí zavázal při novém projednání a rozhodnutí věci odvolací soud právními názory vyslovenými v tomto usnesení, a to zejména v části týkající se naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. V návaznosti na takto striktně vyslovený právní názor Nejvyššího soudu ohledně jednání obžalovaného, ve kterém bylo soudem I. stupně a odvolacím soudem nesprávně shledáno spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, rozhodl odvolací soud ve veřejném zasedání dne 30. 3. 2021 tímto předmětným rozsudkem tak, že zrušil napadený rozsudek a rozhodl o vině a trestu obžalovaného ve vztahu k přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, kterého se dopustil obžalovaný jednáním popsáním pod bodem 2) napadeného rozsudku a následně samostatným usnesením rozhodl podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu o postoupení trestního stíhání obžalovaného pro jednání popsané pod bodem 1) napadeného rozsudku, a to Městskému úřadu v Uherském Brodě, neboť nejde o trestný čin, ale zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek proti občanskému soužití.
16. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného popsaného pod bodem 2) napadeného rozsudku, naplnil obžalovaný tímto jednáním všechny zákonné znaky přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Není sporu o tom, že obžalovaný podal trestní oznámení a následná vysvětlení. Opakovaně popsal průběh konfliktu radikálně odlišně, než jak byl průběh konfliktu v řízení prokázán. Obžalovaný lživě obvinil poškozeného z trestných činů v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání a čin spáchal v úmyslu vážně jej poškodit v zaměstnání. Lživě obvinít znamená nepravdivě tvrdit, že jiný se dopustil jednání, které naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, tj. vědomě objektivně nepravdivě informovat o skutkových okolnostech, tedy o tom, kdy, kde a jak měl být trestný čin spáchán a kdo je pachatelem. Obžalovaný věděl, že konflikt mezi ním a poškozeným proběhl jinak, než uvedl v trestním oznámení a následných výpovědích, a věděl, že svým jednáním může poškozenému přivodit trestní stíhání, když na něj podal trestní oznámení, jež je bezesporu způsobitelným prostředkem pro zahájení trestního stíhání. Poškozeného obvinil ze spáchání vícero trestných činů, nejen z trestného činu výtržnictví, ale i z trestného činu ublížení na zdraví. Rovněž jako bývalý policista dobře věděl, že podáním trestního oznámení může poškozeného poškodit v zaměstnání, neboť podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů mohl být poškozený zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou by byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobitelné ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru. Obžalovaný také věděl, že neuvedením všech pravdivých skutečností v trestním oznámení na poškozeného zakrývá svou vlastní trestnou činnost, a to spáchání přečinu výtržnictví. Obžalovaný se jednáním dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť nejenom, že věděl, že svým jednáním může přivodit trestní stíhání poškozeného a může jej poškodit v zaměstnání, ale tyto skutečnosti způsobit chtěl. Jednání obžalovaného je natolik společensky škodlivé, že vyžaduje vyvození jeho trestněprávní odpovědnosti. K posouzení míry společenské škodlivosti lze uvést, že zásadně platí, že každý protiprávní čin, který naplňuje znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, a proto jej obecně lze považovat za čin, který je společensky škodlivý, aplikace uvedeného ustanovení je možná zcela výjimečně v případech, zejména pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Ani dovolací soud neshledal takové okolnosti, pro které by skutek neměl dosahovat společenské škodlivosti. Jednání obžalovaného s ohledem na charakter jednání i osobnost obžalovaného vyžaduje ve smyslu § 12

odst. 2 trestního zákoníku vyvození jeho trestní odpovědnosti a uplatnění trestněprávních důsledků, které s ní zákon spojuje. V předmětném případě není uplatnění principu subsidiarity trestní represe namístě. Při popisu skutku odvolací soud musel zohlednit skutečnost, že jednání pod bodem 1) napadeného rozsudku bylo postoupeno k řešení příslušnému správnímu orgánu a namísto odkazu na jednání pod bodem 1) ve skutkové větě napadeného rozsudku u jednání pod bodem 2) začlenil do popisu skutku samotné jednání původně popsané pod bodem 1) napadeného rozsudku. Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud při vázanosti právním názorem dovolacího soudu jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a nikoliv i podle písm. d) trestního zákoníku. Dovolací soud ve svém rozhodnutí uvedl, že pokud shledal důvodnými námitky týkající se výroku o vině přečinem výtržnictví, pak nemůže obstát právní kvalifikace přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), d) trestního zákoníku, jehož skutkovou podstatu měl obžalovaný naplnit tím, že jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání, čin spáchal v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání a v úmyslu zakrýt nebo zlehčit svůj vlastní trestný čin. Pokud ve zjišťovaném jednání obžalovaného nelze shledat trestný čin, pak nemohl ve smyslu skutkové podstaty trestného činu podle § 345 trestního zákoníku jednat v úmyslu jej zakrýt nebo zlehčit. Obžalovaný tak sice mohl jednat v úmyslu zakrýt vlastní protiprávní jednání, šlo však o zakrytí, či zlehčení jednání nikoliv trestního, ale přestupkového charakteru. Obžalovaný, jak je již shora uvedeno, obvinil poškozeného nejen z trestného činu výtržnictví, ale i z trestného činu ublížení na zdraví.

17. Krajský soud současně v odvolacím řízení napravil pochybení soudu I. stupně, který v případě skutku popsáno pod bodem 2) napadeného rozsudku neaplikoval při posuzování trestnosti činu správně § 2 odst. 1 trestního zákoníku o užití pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější. V době vyhlášení napadeného rozsudku byl novelizován trestní zákoník novelou č. 287/2018 Sb., která se promítla do ustanovení § 345 odst. 3 trestního zákoníku tak, že došlo ke snížení rozmezí zákonné sazby trestu odnětí svobody z 2 až 8 let na 1 až 5 let. S ohledem na tuto skutečnost došlo i ke změně v právní kvalifikaci, kdy se nejedná již o zločin křivého obvinění, ale přečin křivého obvinění.
18. Ohledně druhu a výměry uloženého trestu je možno konstatovat, že ve vztahu k řešení této problematiky si již soud I. stupně opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, tedy z hlediska ochrany společnosti před pachateli trestných činů, z hlediska možnosti nápravy pachatele, jeho poměru a společenské škodlivosti jeho jednání a dalších kritérií zde uvedených. Aktuální opis Rejstříku trestů u obžalovaného nedoznal změn. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že dosud nebyl soudně trestán, ani sankcionován pro přestupek, zaměstnavatelem je kladně hodnocen. Obžalovanému polehčuje dosavadní trestní bezúhonnost. Přitěžující okolnosti shledány nebyly. Již soud I. stupně ukládal obžalovanému vycházející ze zákonné sazby trestu odnětí svobody 2 až 8 let, podmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby, a to s ohledem na bezúhonnost obžalovaného, časový odstup od spáchání činu a délku trestního řízení. S těmito argumenty se odvolací soud zcela ztotožnil a při změně zákonné sazby u trestného činu podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku uložil obžalovanému rovněž trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby, tedy v trvání 1 roku. S ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného byl trest uložen jako podmíněný, kdy je zřejmé, že takový výchovný trest je zcela dostačující. S přihlédnutím k dalšímu časovému odstupu od spáchání skutku stanovil odvolací soud délku zkušební doby také při spodní hranici zákonné délky, a to v trvání 18 měsíců, kterou odvolací soud považuje za dostačující.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení (§ 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Zlín 30. března 2021

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu